

Două împărății – două mentalități

14 decembrie 2004

Gili Cârstea

La două mii de ani după cea mai clară demonstrație despre caracterul lui Dumnezeu, urmașii Lui de astăzi sunt împărțiți în grupări fără număr, fiecare dintre ele pretinzând că a înțeles corect mesajul Scripturii și că Îl cunoaște corect pe Dumnezeul ei. Savanții iudei pretindeau același lucru, iar rămășița poporului Său de astăzi pretinde același lucru. Care să fie cauza acestor diferențe fundamentale în cunoașterea lui Dumnezeu, care fragmentează iremediabil lumea creștină?

Dar mai important, ce element necunoscut tulbură rămășița în înțelegerea caracterului lui Dumnezeu, împiedicându-ne să ajungem la „unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13)? De ce oare nu am reușit încă, deși susținem foarte hotărât că „avem tot adevărul,” să ajungem la „Cel ce este Capul,” ci plutim încoace și încolo, speriați de toate curente teologice ale Babilonului?

Și Pavel, și Ellen G. White oferă o explicație pentru această dilemă. Să le dăm cuvântul:

„Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciti. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă... și pe care nu a cunoscut-o nici unul dintre fruntașii veacului acestuia... Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire spirituală pentru lucrurile spirituale” (1 Corinteni 2: 6-13).

Aceasta este frontiera slăvită care desparte împărăția lui Adam de împărăția lui Hristos. Scriptura poate fi citită cu două feluri de „vorbiri.” Una este o vorbire învățată de la Duhul Sfânt, cealaltă este vorbirea înțelepciunii omenești. Dacă tratăm Biblia cu măsura și limbajul firesc, este normal să avem credințe așa diferite și mai mulți dumnezei. Confuzia din lumea creștină este o dovadă a incapacității minții omenești de a aprecia lucrurile spirituale cercetate cu înțelepciune omenească.

Ellen G. White vorbește și ea despre acest lucru:

„Biblia este un teren în care sunt ascunse comori cerești, și ele vor rămânea ascunse până când, prin cercetare sârguincioasă, vor fi descoperite și aduse la lumină. Biblia este o casetă cu bijuterii de o valoare inestimabilă, care trebuiesc prezentate în așa fel încât strălucirea lor să poată fi văzută. Dar frumusețea și valoarea acestor diamante ale adevărului nu pot fi sesizate de ochiul firesc. Lucrurile frumoase ale lumii materiale nu pot fi văzută până când soarele, alungând întunericul, le inundă cu lumină. Tot așa este și cu bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu. Ele nu pot fi apreciate până când nu sunt descoperite de Soarele Neprihănirii” (CT, pag. 421).

Dilema pornește de aici: Biblia nu este aceeași și pentru „ochiul firesc” și pentru ochiul „spiritual?” Adevărurile ei nu sunt la fel de clare pentru orice categorie de cititori? Pavel răspunde:

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

Concluziile sunt clare: Biblia nu poate fi înțeleasă corect decât atunci când Soarele Neprihănirii luminează paginile ei. Spiritul Profetic nu poate fi de folos decât atunci când este studiat cu umilința izvorâtă din recunoașterea faptului că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit și insultat în încercarea Sa de a declanșa marea strigare.

***